

Вищій кваліфікаційній комісії суддів України

кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду

Прокопенка Олександра Борисовича

02132, м. Київ, €

ОСОБИСТІЙ ПРИЙОМ
Вх. № 389/мє-475/16-Т/2
11.05.18

ПОЯСНЕННЯ

(за результатами ознайомлення з матеріалами досьє кандидата на посаду судді)

Я, Прокопенко Олександр Борисович, працюючи суддею Верховного Суду України, беру участь у конкурсі на зайняття вакантної посади судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду, що триває.

Ознайомившись у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України з матеріалами свого досьє кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду вважаю за необхідне надати відповідні пояснення.

І. 03.05.2017 Громадська рада доброчесності затвердила висновок щодо невідповідності мене як кандидата на посаду судді Верховного Суду критеріям доброчесності та професійної етики (далі – Висновок), а також надано додаткову інформацію щодо мене.

1. Участь у розгляді справи Верховним Судом України щодо Яременка О.В.

У Висновку йдеться про зазначення мною у деклараціях доброчесності неправдивих відомостей.

На обґрунтування Висновку зазначено, що 31.07.2009 Верховний Суд України за безпосередньої моєї участі на спільному засіданні Судової палати у кримінальних справах та Військової судової колегії розглянув кримінальну справу щодо [] За результатами розгляду Верховний Суд України ухвалою виключив з мотивувальної частини судових рішень посилення на деякі докази, але вирок залишив без зміни.

У 2015 році Європейський суд з прав людини розглянув справу «Яременко проти України 2» та встановив порушення Верховним Судом України при розгляді справи щодо [] у 2009 році Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

У Висновку зауважено, що на той час я входив до складу Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і перебував на робочому місці, проте у декларації доброчесності судді підтвердив, що не приймав

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА
КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ
Вх. № 389/мє-475/16-Т/2
Від «11» 05 2018 р.

одноособово чи у складі колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України від 08.04.2014 № 1188-VII «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» (далі – Закон № 1188-VII).

Із наведеним не погоджуюсь з огляду на таке.

Закон № 1188-VII визначає правові та організаційні засади проведення спеціальної перевірки суддів судів загальної юрисдикції як тимчасового посиленого заходу з використанням існуючих процедур розгляду питань про притягнення суддів судів загальної юрисдикції до дисциплінарної відповідальності і звільнення з посади у зв'язку з порушенням присяги з метою підвищення авторитету судової влади України та довіри громадян до судової гілки влади, відновлення законності і справедливості.

Частиною другою статті 3 Закону № 1188-VII передбачено, що перевірка проводиться також щодо суддів, які одноособово або у колегії суддів розглядали справу або ухвалили рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини.

Вирок апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 щодо та інших, а також ухвала Верховного Суду України від 18.04.2002, якою зазначений вирок було залишено без зміни, постановлені відповідними колегіями суддів, проте у 2009 році розгляд зазначеної справи Верховним Судом України здійснювався в порядку виключного провадження.

У зв'язку з тим, що до 2012 року діяв Кримінально-процесуальний кодекс України 1960 року (далі – КПК), то розгляд кримінальних справ у 2009 році відбувався згідно з його положеннями, чинними на той час.

Відповідно до статті 385 КПК касаційні скарги і подання розглядаються:

1) колегією суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України – на судові рішення, постановлені Апеляційним судом Автономної Республіки Крим, апеляційними судами областей, міст Києва та Севастополя, вироки районних, районних у містах, міських та міськрайонних судів;

2) колегією суддів Військової судової колегії Верховного Суду України – на судові рішення, постановлені військовими судами регіонів і Військово-Морських Сил, судові рішення військових судів гарнізонів.

У свою чергу, перегляд справи щодо _____ у 2009 році здійснювався у порядку виключного провадження відповідно до положень Глави 32 КПК.

Так, згідно зі статтею 400-4 КПК підставами для перегляду судових рішень, що набрали законної сили, в порядку виключного провадження є:

1) нововиявлені обставини;

2) неправильне застосування кримінального закону та істотне порушення вимог кримінально-процесуального закону, які істотно вплинули на правильність судового рішення.

На відміну від перегляду справ за нововиявленими обставинами, які розглядалися колегіями суддів апеляційного чи касаційного суду, подання внесене з підстав, передбачених пунктом 2 статті 400-4 КПК, здійснювалося

згідно з положеннями частини третьої статті 400-10 КПК, тобто таке подання розглядалося на спільному засіданні судових палат Верховного Суду України, уповноважених законом на розгляд кримінальних справ за правилами, встановленими для перегляду справ у касаційному порядку. Спільне засідання судових палат є правомочним при наявності не менше двох третин складу кожної з палат. Головує на засіданні голова судової колегії в кримінальних справах чи інший суддя. Ухвала спільного засідання приймається більшістю голосів відкритим голосуванням. Вона складається суддею-доповідачем і підписується головою та цим суддею.

Таким чином, перегляд справи щодо _____ у 2009 році здійснювався не колегією суддів, а на спільному засіданні судових палат Верховного Суду України. Тому, заповнюючи декларацію доброчесності судді, я підтвердив у 17 пункті, що мною не приймалися одноособово або у колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Водночас, подання суддів щодо розгляду клопотання про перегляд судового рішення стосовно _____, а також в порядку статті 395 КПК – щодо _____ у 2009 році внесено п'ятьма суддями Верховного Суду України. У поданні ставилося питання про скасування вироку апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 та ухвали Верховного Суду України від 18.04.2002.

Судова палата у кримінальних справах Верховного Суду України у липні 2009 року складалася із 39 суддів, а до складу Військової судової колегії Верховного Суду України входило 3 судді. У розгляді справи щодо _____ у 2009 році брало участь понад 30 суддів разом зі мною.

За результатами розгляду зазначеного подання при постановленні ухвали Верховного Суду України на спільному засіданні Судової палата у кримінальних справах та Військової судової колегії більшістю голосів суддів прийнято рішення про виключення з мотивувальної частини посилання на деякі докази, а не про скасування вироку апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 та ухвали Верховного Суду України від 18.04.2002, про що йшлося у поданні.

Голосування за прийняте рішення здійснювалося у нарадчій кімнаті, таємниця якої не підлягає розголошенню. Мої міркування та позиція під час голосування також є частиною таємниці наради суддів.

Крім того, жодних одноособових рішень щодо клопотань _____ чи його захисника, що надходили до Верховного Суду України у процесуальному порядку, мною не приймалися.

2. Щодо приватизації житла.

У Висновку Громадської ради доброчесності зазначено про мою невідповідність антикорупційним критеріям у зв'язку з нібито використанням статусу судді для задоволення особистих потреб.

Із наведеним не погоджуюсь з огляду на таке.

У лютому 2009 року я був обраний суддею Верховного Суду України. Відповідно до ч. 7 ст. 44 Закону України від 15.12.1992 № 2862-XII «Про статус суддів» (який був чинний на той час) не пізніш як через шість місяців після обрання суддя Конституційного Суду, Верховного Суду, вищого спеціалізованого суду, апеляційного та місцевого суду, який потребує поліпшення житлових умов, забезпечується благоустроєним житлом. Вказана норма діяла до 01.01.2011, що передбачалося Прикінцевими положеннями Закону України від 07.07.2010 № 2453-VI «Про судоустрій і статус суддів».

За період із 2009 по 2011 роки Верховний Суд України мені пропонував квартири у будинках, які не були добудовані, за адресами: м. Київ, вул. Градинська, 5; м. Київ, вул. Борщагівська, 182-В; м. Київ, вул. Автозаводська, 29-А тощо. Ордери на вказані квартири не видавалися у зв'язку з неможливістю здачі будинків в експлуатацію. Зазначене підтверджується актами від 25.12.2009 № 283, від 18.03.2010 № 37, від 14.07.2010 № 103. Будинок по вул. Борщагівська, 182-В залишається недобудованим дотепер.

30.07.2010 на сім'ю з 4 осіб я отримав ордер № 011566 на жиле приміщення (трикімнатна квартира) за адресою: м. Київ, вул. [немає в оригіналі], яке не здавалося в експлуатацію протягом тривалого часу. 28.05.2012 Верховний Суд України звернувся до Київської міської державної адміністрації щодо заміни зазначеної квартири на рівнозначну в збудованому та введеному в експлуатацію будинку. Актом від 26.06.2012 № 123 Верховний Суд України зазначене жиле приміщення повернув Київській міській державній адміністрації в обмін на вже здану в експлуатацію квартиру за адресою: м. Київ, вул. [немає в оригіналі]. У зв'язку з тим, що квартира за адресою: м. Київ, вул. [немає в оригіналі] більше не перебувала у віданні Верховного Суду України, я повернув ордер на жиле приміщення, яке не було службовим.

13.07.2012 на сім'ю з 4 осіб Верховний Суд України видав мені ордер № 012567 на право зайняття службового житлового приміщення (трикімнатна квартира) за адресою: м. Київ, вул. [немає в оригіналі].

Пізніше керівництво Верховного Суду України прийняло рішення про виключення з числа службових зазначену квартиру та надати її мені на родину із 4 осіб, про що направлено клопотання до Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації. Зазначене клопотання Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації рішенням від 28.08.2012 № 425 було задоволене на підставі статей 6, 13 Закону України «Про місцеві державні адміністрації», статей 42, 43, 45, 48, 58, 104, 125 Житлового кодексу Української РСР, Цивільного кодексу України, Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР, затверджених Постановою Ради Міністрів Української РСР і Української ради професійних спілок від 11.12.1984 № 470 /зі змінами та доповненнями/.

Після того як Дарницькою районною в місті Києві державною адміністрацією квартира за адресою: м. Київ, вул. [немає в оригіналі] була виключена з числа службових, вона була приватизована членами моєї родини.

З огляду на наведене Громадська рада доброчесності дійшла помилкового висновку, що зазначена вище квартира виведена саме мною з числа службових і це нібито свідчить про використання мого статусу судді для задоволення особистих потреб.

Варто зазначити, що жодним чином на рішення керівництва Верховного Суду України чи службових та посадових осіб Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації я не впливав та впливати не міг.

Водночас повідомляю, що іншого житла в місті Києві я, як і члени моєї родини, не маємо та не отримували.

II. У Висновку Громадської ради доброчесності міститься додаткова інформація щодо мене, яку також вважаю за необхідне додатково пояснити.

1. Щодо придбання автомобіля у 2014 році.

Автомобіль LEXUS RX 350, 2010 року випуску, справді придбаний мною у 2014 році відповідно до укладеної цивільно-правової угоди з урахуванням технічного стану за ціною згідно з довідкою-рахунком. Сторін угоди влаштовувала сума купівлі-продажу автомобіля.

2. Щодо розгляду Верховним Судом України справи за участю ТОВ «Голден Деррік».

Верховний Суд України переглядає судові рішення виключно з підстав, передбачених статтею 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

ТОВ «Голден Деррік» звернулося до Верховного Суду України із заявою про перегляд рішення суду касаційної інстанції з підстав, передбачених пунктами 1, 5 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України, посилаючись на неоднакове застосування Вищим адміністративним судом України одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах та невідповідність судового рішення висновку, викладеному у постанові Верховного Суду України, щодо застосування у подібних правовідносинах норм матеріального права.

Верховний Суд України неодноразово висловлював правову позицію при розгляді справ цієї категорії у правовідносинах, що виникали протягом 2007-2012 років, зокрема, у постановах від 19.09.2011, 25.06.2011 та 10.02.2013 (справи №№ 21-164a11, 21-36a11, 21-450a13 відповідно).

Статтею 26 Кодексу України про надра встановлено правило, відповідно до якого, у разі незгоди користувачів з припиненням права на користування надрами за неналежне користування ними припинення такого права здійснюється у судовому порядку.

У цій справі Державна служба геології та надр України своїми рішеннями скасувала власні накази про надання спеціальних дозволів на користування надрами.

Оскільки Вищий адміністративний суд України та Київський апеляційний адміністративний суд не дотримались вимог статті 26 Кодексу України про надра та практики Верховного Суду України з розгляду справ цієї категорії, то

постановою колегії суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України судові рішення вказаних судів були скасовані, а постанову суду першої інстанції про задоволення позову ТОВ «Голден Деррік» залишено без зміни.

3. Стосовно скарг громадян, які надійшли до Громадської ради доброчесності, про ймовірні порушення під час розгляду судових справ.

3.1. Щодо заяви .

від 19.01.2017.

. у повідомленні до Громадської ради доброчесності висловив свою позицію щодо можливої необґрунтованості рішень Верховного Суду України від 16.02.2016 та 15.06.2016 у справах, учасником яких він не був.

15.06.2016 я перебував у відрядженні та не брав участі у розгляді справи за позовом фізичної особи до уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на ліквідацію ПАТ «Комерційний банк «Український фінансовий світ» про визнання протиправними дій, зобов'язання вчинити дії.

16.02.2016 Верховний Суд України у складі Судової палати у адміністративних справах та Судової палати у господарських справах розглянув справу за позовом управління Пенсійного фонду України у Васильківському районі Дніпропетровської області до уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб щодо ліквідації ПАТ «Брокбізнесбанк» про визнання протиправними дій, зобов'язання вчинити дії щодо включення до реєстру вимог кредиторів суми боргу. Правова позиція Верховного Суду України зводилась до того, що така категорія справ належить до юрисдикції господарських судів.

3.2. Щодо заяви

від 25.01.2017.

. у повідомленні до Громадської ради доброчесності висловив свою позицію щодо необґрунтованої відмови у допуску справи до провадження Верховного Суду України за його заявою про перегляд судових рішень.

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України, у складі якої був і я, 13.09.2016 відмовила заявнику у перегляді рішення Вищого адміністративного суду України у зв'язку з відсутністю неоднакового застосування судом касаційної інстанції норм матеріального права. Крім того, оскаржуване судові рішення не суперечило висновкам, які викладені у постановах Верховного Суду України, що були додані заявником.

3.3. Щодо заяви

від 14.02.2017.

. у зверненні до Громадської ради доброчесності повідомив про постанову Верховного Суду України від 08.09.2015 щодо справи за його позовом до Національної комісії регулювання електроенергетики України, при цьому будь-яких претензій у своєму зверненні не висловив.

Верховний Суд України відмовив у задоволенні заяви . у зазначеній справі, оскільки додані до заяви судові рішення касаційних судів та

ухвала суду у справі, що розглядалася, постановлені за різних фактичних обставин справ, установлених судами.

3.4. Щодо заяви від 20.02.2017.

. у своїй заяві до Громадської ради доброчесності зазначив про сумніви у доброчесності мене як судді, який брав участь у розгляді справи, у складі колегії суддів Судової палати у адміністративних справах Верховного Суду України у розгляді справи 25.11.2014 за його позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в Одеській області.

Верховний Суд України відмовив у задоволенні заяви, оскільки під час вирішення справи за його позовом суд касаційної інстанції правильно застосував норми матеріального права.

3.5. Щодо заяви від 25.02.2017.

. у своїй заяві до Громадської ради доброчесності зазначив про часткове непогодження із постановою Верховного Суду України від 30.01.2017 щодо справи за його позовом до управління Пенсійного фонду України а Амур-Нижньодніпровському районі міста Дніпропетровська про визнання дій неправомірними та стягнення недоплаченої щомісячної державної пенсії за віком.

Констатовані Європейським судом з прав людини у цій справі порушення конвенційних та національних вимог могли бути усунуті лише шляхом скасування рішення апеляційного суду з направленням справи до того ж самого суду для вирішення питань, пов'язаних з прийняттям апеляційної скарги та постановлення рішення відповідно до вимог адміністративного процесуального законодавства.

4. Щодо звернення Верховним Судом України до Конституційного Суду України у 2016 році стосовно окремих аспектів судової реформи.

03.10.2016 Верховний Суд України звернувся з конституційним поданням до Конституційного Суду України щодо відповідності (конституційності) окремих положень пунктів 4, 7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 20, 22, 23, 25 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України від 02.06.2016 № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (далі – № 1402-VIII) статті 6, частинам першій і другій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій і другій статті 24, частинам першій і другій статті 55, частинам першій, п'ятій і шостій статті 126 Конституції України.

Рішення про вказане звернення було прийнято Пленумом Верховного Суду України одноголосно.

У поданні йшлося про те, що Верховний Суд України постійно та послідовно дотримується позиції, що судову реформу в Україні має бути завершено впровадженням таких механізмів, які давали б змогу забезпечувати права та свободи людини і громадянина шляхом здійснення ефективного, незалежного й безстороннього правосуддя. Оновлення суддівського корпусу – це запит суспільства. Реформи необхідні, проте за умови дотримання норм

Основного Закону України в частині забезпечення гарантій незалежності суддів та за умови балансу між очікуванням суспільства й захистом конституційних прав громадян, зокрема гарантованого права на судовий захист.

Водночас у розділі XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII є певні приписи, сутність, зміст та практична реалізація яких, на думку Пленуму Верховного Суду України, не відповідають Конституції України.

Зверненням до Конституційного Суду України було реалізоване повноваження, надане Верховному Суду України пунктом 1 частини першої статті 150 Конституції України (зі змінами, внесеними згідно із Законом № 1401-VIII), пунктом 5 частини другої статті 38, пунктом 5 частини другої статті 48 Закону України від 07.07.2010 № 2453-VI «Про судоустрій і статус суддів» (з наступними змінами), окремими положеннями пункту 7 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII у взаємозв'язку з положеннями підпункту 3 частини першої пункту 16-1 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України, статей 39, 40, 71 і 82 Закону України «Про Конституційний Суд України».

У зазначеному конституційному поданні перед Конституційним Судом України порушені питання щодо: створення додаткової підстави для звільнення суддів шляхом ліквідації судів касаційної інстанції та Верховного Суду України; правового статусу суддів, які були призначені вперше на п'ятирічний строк; нерівності матеріального забезпечення окремих суддів у зв'язку з проходженням кваліфікаційного оцінювання чи конкурсу; звуження гарантій незалежності суддів у частині матеріального їх забезпечення.

Пленум Верховного Суду України погоджувався, що під час проведення судової реформи можлива реорганізація найвищої судової інстанції й вищих спеціалізованих судів у зв'язку з поверненням до трирівневої судової системи. Однак така реорганізація повинна проводитися виключно у відповідності до Конституції України та з дотриманням міжнародних стандартів у сфері правосуддя.

Моя, як і інших суддів Верховного Суду України, участь у конкурсі на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду не йде у розріз зі зверненням до Конституційного Суду України з конституційним поданням із зазначених вище питань, оскільки мною виконуються положення чинного законодавства, а своєчасний розгляд зазначеного подання у Конституційному Суді України розвіяв би усі можливі ризики реформування судової системи України.

5. Щодо членства у Комуністичній партії Радянського Союзу із листопада 1988 року по липень 1991 року.

Моє членство у Комуністичній партії Радянського Союзу припало на роки навчання у Харківському юридичному інституті імені Ф.Е. Дзержинського, який пізніше було перейменовано в Українську юридичну академію імені Ф.Е. Дзержинського (На сьогодні Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого).

У зв'язку із поступовою зміною суспільно-політичних відносин у країні у той час змінилися і мої політичні переконання, наслідком чого стало припинення членства у Комуністичній партії.

У будь-яких інших політичних партіях я не перебував і не перебуваю.

III. У матеріалах власного досьє кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду також міститься інформація, що надійшла з інших державних органів.

Вважаю за необхідне пояснити наступне.

1. Щодо інформації з Національного агентства з питань запобігання корупції.

На запит Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 12.01.2017 № 32дпс-475/16 Національне агентство з питань запобігання корупції надало відповідь щодо мене листом від 20.01.2017 № 51-14/1062/17, у якому міститься описка стосовно розміру отриманої мною та відображеної у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за 2015 рік авторської винагороди. У листі Національного агентства сума авторської винагороди зазначена у розмірі 12040,00 гривень, тоді як безпосередньо у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за 2015 рік зазначена сума у розмірі 1240,00 гривень.

Зазначене підтверджується довідкою з ТОВ «Видавництво «Істина», яке і надало зазначену авторську винагороду.

2. Щодо інформації з Національного антикорупційного бюро України.

Листом від 06.01.2017 №21-64/17 Вища кваліфікаційна комісія суддів України звернулася до Національного антикорупційного бюро України з проханням надати дані щодо відповідності кандидатів з числа суддів критеріям професійної етики, доброчесності та вимогам до кандидата на посаду судді Верховного Суду, а також з інших питань.

За результатами інформаційно-аналітичної роботи, проведеної працівниками Національного бюро, листом від 23.01.2017 № 01-178/2665 була надана відповідь Вищій кваліфікаційній комісії суддів України з даними щодо мене як кандидата на посаду судді Верховного Суду та близьких мені осіб. Зазначена інформація не в повній мірі відповідає дійсності, а частина її є недостовірною.

2.1. Так, дані щодо перетину мною кордону до Російської Федерації і у зворотному напрямку через пункти пропуску Хутір-Михайлівський, Конотоп, Зернове є неправдивими (загалом таких 114 перетинів кордону).

При цьому, наприклад:

- 15.06.2013 та 21.09.2014 український кордон я нібито перетинав двічі протягом дня у напрямку виїзду в різних пунктах пропуску;

- з 28.10.2013 по 03.11.2013, перебуваючи за кордоном у відрядженні, я нібито 29.10.2013 та 31.10.2011 виїхав до Російської Федерації і 01.11.2013 в'їхав у зворотному напрямку;

- з 12.08.2016 по 19.08.2016, перебуваючи за кордоном на відпочинку, я нібито 13.08.2016 та 18.08.2016 ще двічі покинув територію України.

Водночас повідомляю, що я більш ніж 25 років до Російської Федерації не виїжджав. Виняток становить відрядження до Китайської Народної Республіки транзитом через Москву 15.06.2013 та 24.06.2013 – у зворотному напрямку.

Вищевказане підтверджується довідкою з Держприкордонслужби від 25.04.2017 № 64/П-4381, яка надана у відповідь на мою заяву від 13.04.2017.

2.2. Працівниками Національного бюро помилково віднесено до пов'язаних зі мною фізичних осіб невідому мені Прокопенко Ніну Іванівну.

Зазначена _____, як і _____, будь-яких довіреностей на моє ім'я не видавали.

Крім того, _____ довіреностей на ім'я моєї дружини _____ не видавали. При цьому навіть із інформаційно-аналітичної довідки вбачається, що _____ видав довіреність _____, у якої індивідуальний податковий номер відрізняється від номеру моєї дружини.

Також необхідно зазначити, що

_____ будь-яких довіреностей на ім'я мого сина _____ не видавали.

Усі вищезазначені особи ні мені, ні членам моєї родини не відомі.

Водночас 10.04.2017 я звернувся до Національного антикорупційного бюро України з вимогою спростувати недостовірну інформацію та повідомити про це Вищу кваліфікаційну комісію суддів України. У відповідь 10.05.2017 отримав повідомлення про те, що Національне бюро моє звернення направлено до Вищої кваліфікаційної комісії суддів.

Прошу врахувати вищенаведене при проведенні кваліфікаційного оцінювання мене як кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Додатки на 35 арк.:

1. Копії актів № 283 від 25.12.2009, № 37 від 18.03.2010, № 103 від 14.07.2010, № 123 від 26.06.2012.
2. Копія ордеру № 011566.
3. Копія листа від 28.05.2012 № 30-1450/0/8-12.
4. Копія ордеру № 012567.

5. Копія витягу з протоколу № 13 від 06.07.2012.
6. Копія листа від 02.08.2012 № 303-2238/0/8-12.
7. Копія рішення Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації від 28.08.2012 № 425.
8. Копія довідки-рахунку.
9. Копія рішення Верховного Суду України від 27.10.2015 у справі № 21-4873a15 (№ 826/8596/14).
10. Копія рішення Верховного Суду України від 15.06.2016 у справі № 21-286a16 (№ 826/20410/14).
11. Копія рішення Верховного Суду України від 16.02.2016 у справі № 21-4846a15 (№ 826/2043/15).
12. Копія рішення Верховного Суду України від 13.09.2016 у справі № 21-2585a16 (№ 2a-6659/09/1570).
13. Копія рішення Верховного Суду України від 08.09.2015 у справі № 21-197a15 (№ 2a-10438/11/2670).
14. Копія рішення Верховного Суду України від 25.11.2014 у справі № 21-322a14.
15. Копія рішення Верховного Суду України від 30.01.2017 у справі № 21-892a16 (№ 2a-2375/10).
16. Копія довідки з ТОВ «Видавництво «Істина».
17. Заява до Державної прикордонної служби України від 13.04.2017.
18. Лист-відповідь з Держприкордонслужби № 64/П-4381 від 25.04.2017.
19. Інформація управління кадрової роботи Верховного Суду України.
20. Копія заяви до Національного антикорупційного бюро України від 10.04.2017.
21. Копія листа-відповіді Національного антикорупційного бюро України від 25.04.2017.

11.05.2017

О.Б. Прокопенко